

Sven Å Christianson: Psykoanalytikerna saknar känsla för källkritik

För några år sedan uttalade sig Gunnar Berggren i medierna om att psykoanalysen inte skulle blandas ihop med Quickutredningarna. Han uttalade sig samtidigt om min involvering i fallen samt den bortträngningsförklaring avseende Quicks vittnesmål som jag påstods företräda. Vidare att min koppling till psykologen Margit Norell underförstått innebar att jag stod för vantolkningar av olika slag.

[Läs mer: Roland Paulsen vilseför om psykoanalysen i Kevin-fallet](#)

ANNONS:

Eftersom Berggren och jag har våra tjänsterum i samma byggnad vid Stockholms universitet besökte jag honom (efter avtalad tid) för att fråga om på vilka grunder han gjorde dessa uttalanden om mig. Berggren svarade, något förläget, att han hämtat informationen från medierna, bland annat Dan Josefsson.

Jag förklarade därpå min koppling till Margit Norell, min roll i Quickutredningarna och tydliggjorde framför allt att min uppfattning då som nu var/är att en bortträngningsförklaring inte är applicerbar vare sig i fallet Thomas Quick eller för andra seriebrottslingar när det gäller deras våld och övergrepp. Berggren sade sig förstå och var lätt ursäktande när jag lämnade hans rum. Nu har samme Berggren (tillsammans med Björn Salomonsson) [skrivit en debattartikel \(DN 5/6\)](#) där han försvarar psykoanalysen i diskussionen kring Kevinutredningen, och i detta värv på nytt uttalar sig om mig och min roll i nämnda utredningar samt om min påstådda koppling till bortträngningshypotesen.

I artikeln sägs detta på bas av den kritik som [sociologen Roland Paulsen riktat mot mig](#) "Sven Å Christianson, vittnespsykolog och ansvarig för metodiken i både Kevin- och Quickförhören, var inspirerad av Norells virrvarr."

Vidare: "Om han baserat sin förhörsmetodik på vantolkningar av begrepp som trauma och bortträngning kan det inte riktas mot psykoanalysen som disciplin." Återigen saknas källgranskning. Egentligen borde jag väl bara låta Berggren sitta i sin vindsskrubb på Stockholms universitet och muppa sig om psykoanalysen, men jag förundras över att Berggren och Salomonsson även för fram olika förslag på sanningar, vilket de inleder sin artikel med.

[Läs mer: Roland Paulsen: Sven Å Christiansons bok om Kevin-fallet något av det mest makabra jag läst](#)

Eftersom det uppenbarligen inte går att nå Berggren med värdet av källgranskning kanske ett resonemang om olika typer av sanningar kan locka. Författarna för fram att man kan vilseföra genom att "utelämna eller antyda". Intressant med tanke på att det är just det Berggren själv gör. Men för att bygga vidare på detta, vad sägs om majoritetens sanning, maktens sanning, den subjektiva, dominanta, dogmatiska eller den mönsteranpassade sanningen som används dagligen lite till mans i samtidens sanningsbildning, alla lika bristfälliga.

Om det skriver jag och Marika Ehrenkrona i boken "Psykologi och bevisvärdering: Myter om trovärdighet och tillförlitlighet" vilket bör kunna vara av intresse för såväl Berggren/Salomonsson som Paulsen när de skriver om mig och de roller och teorier de tillskriver mig i Kevin- och Quickutredningarna.

Sven Å Christianson

Professor i psykologi, leg. psykolog, Stockholms universitet

ÄMNEN

- *DN granskar mordet på Kevin 1998*
- *Thomas Quick*

Detta är en opinionstext i Dagens Nyheter. Skribenten svarar för åsikter i artikeln.

Sven Å Christianson